

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Olgou Stránskou ve věci

žalobců: a) D. L., narozený dne X
b) M. L., narozený dne X
zastoupen zákonným zástupcem žalobcem a)
oba státní příslušníci U.
společně bytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad Štolou 3, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 1. 2019, č. j. OAM-663/ZA-ZA11-K02-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému tlumočnickovi Ing. E. B. se přiznává odměna za tlumočení v délce 1 hodiny u jednání částkou 350 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobci se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů domáhají zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví, jímž žalovaný na základě jejich žádosti ze dne 27. 7. 2018 podle § 3a

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.

odst. 1 písm. a) bod 2. zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, žalobcům podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu neudělil mezinárodní ochranu.

2. Nejprve namítali, že se žalovaný nezabýval tím, že žalobci a) hrozí možnost pronásledování a nebezpečí špatného zacházení ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a je ohrožen nuceným zmizením z důvodu jeho příslušnosti k sociální skupině, konkrétně skupině branců povoláných do vojenské služby, a z důvodu možného trestního stíhání pro nenastoupení vojenské služby. Poukázali na to, že k posouzení měl žalovaný dostupné podklady a zároveň měl povinnost zjistit, zda žalobci a) reálně hrozí, že bude podroben mučení, přičemž odkázali na Výroční zprávu A. I. U. 2018, podle níž se úřední osoby v trestních řízeních vedených na U. dopouštějí mučení, krutého, nelidského a ponižujícího zacházení. V tom žalobci spatřují porušení ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.
3. Dále namítali, že napadené rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné z důvodu nedostatečného odůvodnění neudělení azylu z humanitárních důvodů dle § 14 zákona o azylu ve vztahu k nezletilému žalobci b) a z důvodu nedostatečného odůvodnění nesouhlasu s tvrzením žalobců o nutnosti vynaložení vysoké částky za sjednání termínu pro vyřízení českého pobytového titulu.
4. Tvrdili, že napadené rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, neboť informace o bezpečnosti ve státě jejich původu, z nichž žalovaný ve svém rozhodnutí vycházel, nepovažují za aktuální. Žalobci argumentovali vyjádřením ministra zahraničních věcí ČR, dle něž má docházet k porušování příměří a ostřelování pozic, odkazem na analýzu ze serveru globe24.cz, dle níž je region žalobců nestabilní a je považován za „časovanou bombu“ a na zprávu ze serveru aktualne.cz, dle níž si měla situace vyžádat více než 10 000 obětí a příměří nejsou dodržována.
5. Dle žalobců je napadené rozhodnutí taktéž nepřezkoumatelné, neboť se žalovaný otázce možného vnitřního přesídlení žalobců věnoval pouze formálně, a v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu nezkoumal možnost vnitřního přesídlení ve vztahu k individuálnímu případu žalobců, což mělo za následek, že v rozporu s § 3 správního řádu nebyl zjištěn skutkový stav věci.
6. Na závěr namítali, že jim žalovaný nedal možnost vysvětlit rozpory v žádostech o mezinárodní ochranu žalobců a manželky žalobce a) ohledně násilí ze strany policistů, čímž při zjišťování podkladů pro vydání svého rozhodnutí pochybil a postupoval v rozporu s § 3 správního řádu, přičemž pro svůj závěr o nezákonnosti takového postupu odkázali na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 6. 2. 2008, č. j. 1 Azs 18/2007-55.
7. Žalovaný se k žalobě vyjádřil tak, že s jejím obsahem nesouhlasí, neboť nedokládá porušení zákonných ustanovení namítaná žalobci. Při rozhodování vzal v úvahu skutečnosti tvrzené žalobci a přihlédl k nim. Shromáždil adekvátní a aktuální informace o situaci v zemi původu. Vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci. Má za to, že přijaté řešení odpovídá konkrétním okolnostem daného případu a je patřičným způsobem odůvodněno, přičemž důvody k udělení mezinárodní ochrany neshledal.
8. Dále poukazoval na zjevnou účelovost postupu žalobců, konkrétně v konstatování, že jedním z důvodů podání žádosti o mezinárodní ochranu byla neochota žalobce a) nastoupit

vojenskou službu. Odkázal na obsah správního spisu, ze kterého plyne, že žalobci skutečnosti o neochotě žalobce a) nastoupit vojenskou službu v průběhu správního řízení netvrdili, čímž neunesli břemeno tvrzení. Tvrzení o problémech s vojáky byla jiného obsahu, jenž není možné interpretovat jako obavu související s následky neochoty k výkonu vojenské služby, kterou prezentovali až v žalobě. Zároveň dodal, že o povinnosti poskytnout nezbytnou součinnost a uvádět pravdivé informace ke zjištění stavu věci žalobce poučil. Žalovaný navíc poukázal, že mu je známo, že na U. je povinná základní vojenská služba, nicméně vyhýbání se převzetí povolávacího rozkazu trestným činem není, ten však hrozí za odpírání nástupu v situaci, kdy je povolávací rozkaz převzat.

9. Dále žalovaný uvedl, že se dostatečně zabýval tvrzenými problémy žalobce a) s vojáky během jeho pobytu v M. Poukázal na jeho přístup, že řešil takovou situaci pouze jednou osobní návštěvou policie bez užití dalších stížností, byl-li po podání trestního oznámení s jejím postupem nespokojen. Žalobce nevyčerpal všechny možnosti vnitrostátní ochrany, což je předpokládaný krok před vycestováním ze země a domáhání se mezinárodní ochrany v zahraničí. Zároveň mohl situaci řešit vnitřním přesídlením, přičemž v M. byl registrován pouze žalobce b), kdežto žalobce a) v H., kde dříve žil.
10. K námitce nedostatečného odůvodnění neudělení azylu z humanitárních důvodů dle § 14 zákona o azylu ve vztahu k nezletilému žalobci b) žalovaný uvedl, že důvody dle § 14 zákona o azylu posuzoval ve vztahu k oběma žalobcům, přičemž z obsahu sdělení žalobce a) a věku žalobce b) je evidentní úplná závislost žalobce b) na jeho otci, tedy na žalobci a). Vztáhl-li žalovaný úvod odůvodnění pouze k žalobci a), nevyloučil tím z posuzování jeho nezletilého syna, jež je logicky v řadě aspektů zcela závislý na osobě zletilého žalobce a). Proto je odůvodnění zcela dostatečné.
11. K námitce o neaktuálních informacích státu původu žalobců doplnil, že v době vydání napadeného rozhodnutí a vyjádření k žalobě nelze tvrdit, že by situace v zemi původu eskalovala a nedovolila žalobcům přestěhovat se do jiné, bezpečnější, části U. Žalovaný uvedl, že do spisu zařadil dostatečně aktuální informace, přičemž žalobcům umožnil do spisu nahlédnout, vyjádřit se k nim, doplnit je, případně doplnění navrhnout, což však zůstalo žalobci nevyužito. Žalobci až do vydání napadeného rozhodnutí zůstali pasivní a nevznegli žádných námitek. V podrobnostech ohledně životní situace žalobců a jejich rodiny odkázal na napadené rozhodnutí.
12. K námitce směřující k výši poplatků za obstarání pobytového titulu v ČR žalovaný uvedl, že k žalobci tvrzenému korupčnímu prostředí na U. výrazně kontrastuje postup jeho manželky, dostatečně informované o podmínkách a procesním postupu dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť ta již několik let na základě povolení k pobytu v ČR pobývá. Žalobcům tak nic nebrání v možnosti legalizovat si pobyt v souladu se zákonem o pobytu cizinců, když možnost svého návratu do vlasti připustili. Časová prodleva 3 měsíců mezi podáním žádosti a vstupem na území ČR nesvědčí o existenci relevantních obav z pronásledování či skutečného nebezpečí vážné újmy.
13. K poslední námitce žalobců směřující k neumožnění vysvětlení rozporů žadatelů o azyl žalovaný uvedl, že ji považuje za zcela nepodloženou, neboť kopie rozhodných částí spisu ve věci mezinárodní ochrany manželky žalobce a) byla a je součástí správního spisu v souzené věci. Nelze žalovanému přičítat k tíži, že žalobci nevyužili možnosti seznámení

se spisem a vyjádřit se k němu. Závěrem soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

14. Žalobci v replice zopakovali, že zásadním motivem pro odchod z vlasti byl ozbrojený konflikt na U., který kdyby nenastal, zemi by neopustili. Dále uvedli, že kdyby měl žalobce a) nastoupit vojenskou službu, byl by nucen porušovat zásady humanitárního práva. Zároveň poukázali na výklad čl. 43 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, tzv. procedurální směrnice, Nejvyšším správním soudem, přičemž uvedli, že výklad tohoto článku by měl provést Soudní dvůr Evropské Unie v řízení o předběžné otázce, jejíž položení žalobci navrhli.
15. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce a) dne 27. 7. 2018 za sebe a nezletilého žalobce b) podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Uvedl, že důvodem pro podání žádosti je bezpečnostní situace v M., neboť pořád slyší válku a děti se bojí. Dalším důvodem bylo obtěžování ze strany policistů, resp. vojáků, k čemuž uvedl, že jednou při cestě do obchodu byl vojáky zastaven a obrán o všechny peníze cizí měny, které mu poslala matka, aby na hranicích prokázal, že má pro pobyt v ČR finanční prostředky. Uvedl, že není, kde by si mohl vydělat na živobytí, a že na U. nemá kde bydlet. Do České republiky přicestovali přes P. dne 30. 4. 2018. Posledním místem pobytu žalobců na U. bylo město M., v něm však byl registrovaný jen žalobce b). Žalobce a) byl registrován ve městě H. Při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jenž proběhl dne 1. 8. 2018 v r. jazyce za přítomnosti tlumočníka, žalobce a) uvedl, že ve městě M. žil od 23. 12. 2017 do 29. 4. 2018, předtím od narození do roku 2015 pobýval ve městě H. Na U. studoval a v období od prosince 2017 do dubna 2018 nepracoval, protože se staral o manželku a o syna, a v M. nelze sehnat práci či brigádu, případně za velmi málo peněz. Práci hledat zkoušel, avšak bez úspěchu, přičemž s finančními prostředky na živobytí jim pomáhali rodiče žalobce a) a jeho manželky. Na otázku jak se válka přímo dotýká žalobců, odpověděl, že je pořád slyšet válku, viděli vojáky, jak chodí se zbraněmi, vojáci jsou opilí, dělají si, co chtějí. Báli se s dětmi jít na hřiště. K bezpečnostní situaci v M. řekl, že tam boje přímo neprobíhají, ale v jeho okolí ano, situace je těžká, nachází se tam vojáci. Uvedl, že dceři manželky v mateřské škole radili, aby hned padla k zemi, když něco uslyší. Dále uvedl, že byl v období od 23. 12. 2017 do 29. 4. 2018 ze strany vojáků ob den obtěžován, nejčastěji kolem Nového roku. Na otázku, co konkrétně se mu dělo, uvedl, že ho zastavovali, protože chtěli peníze, dokonce ho v zimě na ulici vysvlékli téměř do naha, a na začátku března 2018 mu vojáci řekli, že musí platit 500 hřiven týdně, pokud chce v místě normálně žít, avšak to nikdy neplatil. Proti takovému jednání vojáků několikrát bezúspěšně zavolal na policii. V jednom případě osobně podal na vojáky trestní oznámení, avšak nic se nedělo a na postup policie si dále nestěžoval, neboť dle zkušeností jeho manželky s postupem po nahlášení krádeže telefonu, věděl, že je to zbytečné. Další potíže žalobci neměli, nesnažili se přestěhovat do jiné části země, a to ani do H. Potíže s vycestováním ze země neměli. Dále uvedl, že nemohli svůj pobyt v ČR legalizovat jiným způsobem a to ani na základě zákona o pobytu cizinců, přičemž o této možnosti uvažovali, ale museli by pro to každý investovat 1 500 EUR. Na dotaz proč nežádali o mezinárodní ochranu ihned po příjezdu do ČR, odpověděl, že mysleli, že dostanou alespoň vízum na strpění, avšak to se nezdařilo a jinou žádost o pobyt v ČR si nepodali. Na U. by v případě návratu neměli kde bydlet, ale na U. se vrátit nechce, a chce zůstat se synem.

16. Ze správního spisu dále vyplývá, že žalovaný pro posouzení žádosti shromáždil jako podklad pro rozhodnutí Zprávu Freedom House o svobodě ve světě 2018 – U., Výroční zprávu Amnesty International 2017/18 – Stav lidských práv ve světě – U., Informaci Ministerstva vnitra ČR ze dne 14. 9. 2018, U. - Situace v zemi, dále Informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 16. 5. 2018 o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, Informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 12. 6. 2018 o sociálně ekonomické situaci na U., Zprávu Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických ze dne 20. 4. 2018 o dodržování lidských práv v roce 2017 – U., kopii poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu a protokol o pohovoru V. K., tj. dcery manželky žalobce a), ze dne 1. 8. 2018 vedené pod č. j. OAM-662/ZA-ZA11-2018.
17. Dne 17. 1. 2019 žalovaný vydal rozhodnutí, kterým žalobcům mezinárodní ochranu neudělil. V rozhodnutí konstatoval, že žalobci nebyli v zemi svého původu pronásledováni pro uplatňování politických práv a svobod, jelikož v průběhu správního řízení neuvedli žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjejí ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod.
18. Žalovaný dále neshledal, že by žalobci v případě návratu do vlasti pocítovali odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Zabýval se potížemi žalobce a) s vojáky a konstatoval, že žalobce a) pouze poukazoval na obecně zhoršenou bezpečnostní situaci ve městě M., a s výjimkou incidentů, kdy byl vojáky nucen se na ulici vysvléct, a kdy mu sebrali peníze cizí měny a schovali mobilní telefon, aby nemohl zavolat policii, mu nikdo nevyhrožoval. Žalovaný uvedl, že se žalobce a) zcela nedostatečně obrátil na příslušné státní orgány země původu, pokud své potíže řešil tím, že 15–20 krát zavolal na policii a pouze v jediném případě podal na vojáky trestní oznámení. Doplnil, že pokud nebyl žalobce a) spokojen s činností policie, mohl a měl proti jejímu postupu podat stížnost u prokuratury. Žalobce a) se sice zmínil o negativních zkušenostech jeho manželky, která si šla stěžovat na státní zastupitelství, kde ji bylo řečeno, aby si rozmyslela, jestli si na policii bude stěžovat, ale taková možnost jí nebyla odepřena. Žalovaný se dále zabýval možností vnitřního přesídlení žalobců a bezpečnostní situací na U. Konstatoval, že by žalobci své potíže mohli vyřešit vnitřním přesídlením do bezpečnější části U., přičemž tvrzenou absenci pevného zázemí v jiné části země původu neshledal objektivním důvodem, který by přesídlení mohl znemožnit.
19. Dále uvedl, že nemá pochybnosti o tom, že skutečným důvodem podání žádosti o mezinárodní ochranu je legalizace jejich pobytu na území ČR. Žalovaný dovodil, že si žalobci byli vědomi možnosti zajistit si pobyt dle zákona o pobytu cizinců, jelikož uvedli, že by v takovém případě museli každý zaplatit částku ve výši 1 500 EUR za vyřízení žádosti. K tomu doplnil, že mu je z úřední činnosti známo, že některé typy žádostí k pobytu na území ČR jsou spojeny s povinností zaplatit správní poplatek, který se však pohybuje v řádech několika set korun českých. Nepřiměřeně vysoký administrativní poplatek nezmínila ani manželka žalobce a) při žádosti o udělení víza. Závěr o účelovosti žádosti o mezinárodní ochranu podpořil tím, že ji žalobci podali až po třech měsících pobytu v ČR. Žalovaný taktéž neshledal důvod pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny, neboť nebyl udělen azyl žádnému z rodinných příslušníků žalobců. Taktéž neshledal žádný zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu.
20. Žalovaný se dále zabýval tím, zda žalobci splňují podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Zaměřil se na posouzení, zda žalobcům v případě návratu do vlasti hrozí

nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Konstatoval, že dosavadní život žalobce a) na U. byl bezproblémový, s výjimkou 4 měsíčního pobytu v M., kde bydlel kvůli tomu, že jeho manželka porodila. Tvrzené potíže s vojáky žalovaný považoval za účelové, zopakoval, že žalobce a) nedostatečně využil ochranné prostředky země původu a doplnil, že nic nenásvědčuje tomu, že by žalobci byli v případě návratu do vlasti jakkoli potrestáni za podanou azylovou žádost v zahraničí. Shledal, že v zemi jejich původu probíhá vnitřní ozbrojený konflikt pouze v D. a L. oblasti, tudíž žalobcům ve zbylých částech U. nehrozí riziko vážného ohrožení života nebo lidské důstojnosti. Na závěr konstatoval, že návrat žalobců do vlasti nebude ani v rozporu s mezinárodními závazky ČR, neboť si zde mohou pobyt legalizovat dle zákona o pobytu cizinců. Důvody pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny neshledal, protože žádnému z rodinných příslušníků žalobců nebyla doplňková ochrana udělena.

21. Při jednání konaném dne 12. 9. 2019 za přítomnosti tlumočníka žalobci setrvali na svém návrhu uplatněném žalobou a doplnili, že jsou připraveni učinit vše pro to, aby mohli zůstat na území ČR a legalizovat svůj pobyt. K dotazu soudu z jakého důvodu nechce žalobce a) řešit svůj pobyt podáním žádosti o povolení k pobytu uvedl, že nelze získat pracovní vízum a neví o možnosti požádat o jinou formu pobytu. K dotazu soudu proč žalobce b) nežádal o mezinárodní ochranu společně se svoji matkou, nýbrž se žalobcem a), uvedli, že matce žalobce b) skončilo povolení k pobytu, v současné době má podanou žádost o udělení dlouhodobého pobytu a je na tzv. „čekačce“, přičemž v tomto období nemůže k žádosti o pobyt připojit jinou osobu. Matka žalobce b) měla pro vstup do ČR vízum již předtím, než se s žalobcem a) poznala. Ten do ČR přijel jako turista za rodinou na základě biometrického pasu. Pověřený pracovník žalovaného navrhl zamítnutí žaloby a vzdal se práva na náhradu nákladů řízení. Ustanovený tlumočník si za provedení tlumočení naúčtoval odměnu za 1 hodinu tlumočení.
22. Soud posoudil žalobu v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany. Tento článek vyžaduje, aby soudy prvního stupně přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ dle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu. Členské státy Evropské unie byly povinny výše uvedený závazek transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (viz čl. 51 odst. 1 procedurální směrnice). Vzhledem k tomu, že Česká republika obsah této směrnice netransponovala do svého vnitrostátního právního řádu, ač tak měla nejpozději do 20. 7. 2015 učinit, má ustanovení předmětného článku přímé účinky a užije se na tento případ, protože řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zahájeno po tomto datu (čl. 52 odst. 1 věta první procedurální směrnice). Procesní pravidla vyplývající z čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice se proto prosadí na úkor § 75 odst. 1 s. ř. s., kterého se tedy neužije.
23. Podle § 68 odst. 3 správního řádu *„v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.“*
24. Podle § 12 písm. a) zákona o azylu *„azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod.“*

25. Podle § 12 písm. b) zákona o azylu „azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“
26. Podle § 14 zákona o azylu „jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“
27. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu „doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“
28. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu „za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje
- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
 - c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
 - d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“
29. Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu „rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.“
30. Žalovaný v části odůvodnění o neudělení azylu dle § 12 písm. a) zákona o azylu, uvedl, že žalobci v průběhu správního řízení neuvedli žádné rozhodné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjejí ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, za kterou by byli azylově relevantním způsobem pronásledováni. Žalobce a) výslovně uvedl, že on i jeho syn žádné politické přesvědčení nemá, nikdy nebyl členem politické strany či organizace a nikdy nebyl politicky aktivní. Žalovaný uplatňování jakýchkoli politických práv s ohledem na nízký věk žalobce b) vyloučil.
31. Soud přisvědčil žalovanému, že ze správního spisu nevyplývá, že by žalobci v zemi původu jakýmkoli způsobem uplatňovali svá politická práva a svobody. Ze správního spisu také plyne, že žalobce a) svoji a synovu politickou angažovanost vyloučil v žádosti o mezinárodní ochranu. S ohledem na výše uvedené soud shledává, že žalovaný v souladu se zákonem posoudil veškeré skutečnosti odůvodňující pronásledování za uplatňování politických práv v zemi původu žalobců, které mu byly známy. Jelikož žalobci v zemi původu neuplatňovali politická práva a svobody, nemohli být za jejich uplatňování pronásledováni, tudíž podmínky pro udělení azylu z důvodu uvedeným v § 12 písm. a) zákona o azylu nebyly splněny.
32. Pro posouzení neudělení azylu z důvodu dle § 12 písm. b) zákona o azylu vzal žalovaný v potaz to, že žalobce a) žil skoro celý život v obci H., od roku 2015 do léta 2017

nepřetržitě pobýval v ČR za účelem studia a tvrzené důvody v žádosti o udělení azylu spojil s pobýváním v M., kde se zdržoval od 23. 12. 2017 do 29. 4. 2018, a kde mu manželka porodila syna. Potíže v jiné části U. neměl. Žalobce a) byl v jednom případě vojáky podroben nucenému vyslečení na ulici, v jednom případě mu byly odebrány finanční prostředky cizí měny a schován mobilní telefon, aby nemohl přivolat policii, a pohroženo, aby platil určitou finanční částku za klidný pobyt ve městě M. Jiné konkrétní potíže neuvedl, pouze poukazoval na obecně zhoršenou bezpečnostní situaci ve městě. Uvedl, že potíže řešil s místní policií pomocí telefonních hovorů a jedním podáním trestního oznámení, jež žalovanému nedoložil. Žalovaný k postupu ohledně využití policejních složek žalobcem a) v napadeném rozhodnutí uvedl, že ho považuje za zcela nedostatečný, neboť se měl uchýlit k podání stížnosti proti postupu místní policie u prokuratury, případně útvaru vnitřní kontroly okrsku, neboť mu tento postup nebyl ze strany státních orgánů odepřen. Žalovaný shrnul, že žalobce a) nevyužil všech dostupných prostředků vnitrostátní ochrany před využitím mezinárodní ochrany. Zároveň se žalovaný zabýval absencí zázemí žalobců v jejich vlasti, možností vnitřního přesídlení do bezpečnější části U. v tom smyslu, že v jiných částech se žalobci s žádnými problémy nesetkali, jsou podporováni ze strany rodiny žalobce a) a byli si schopni pořídit cestovní doklady, tudíž žalovaný dospěl k závěru, že nejsou ve špatné finanční situaci. Žalovaný se dále zabýval bezpečnostní situací na U., na podkladě informací, které v průběhu řízení shromáždil. Soud shrnuje, že žalovaný vycházel z dostatečných podkladů a zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti

33. K námitce žalobců, že se žalovaný nezabýval hrozbou pronásledování a nebezpečím špatného zacházení z důvodu příslušnosti žalobce a) k sociální skupině branců povoláných do vojenské služby a hrozby trestního stíhání pro nenastoupení vojenské služby, soud uvádí, že ze správního spisu nevyplývá žádné tvrzení o neochotě žalobce a) nastoupit vojenskou službu z důvodu možného pronásledování a nebezpečí špatného zacházení. Teprve v žalobě doplnili, že opustili svoji zemi poté, co žalobci a) bylo sděleno, že mu bude doručován povolávací rozkaz. Byl vychováván v prostředí, kde je nepřípustné zabíjet jiné lidi a v případě nenastoupení vojenské služby mu hrozí nebezpečí špatného zacházení ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod.
34. Již NSS v rozsudku ze dne 16. 5. 2004, č. j. 1 Azs 45/2004-47, konstatoval, že *„jestliže z žádosti o udělení azylu, z protokolu o pohovoru ani z žádné jiné písemnosti nevyplývá, že by žadatel tvrdil některý z důvodů pro udělení azylu, Ministerstvu vnitra nevznikla povinnost provádět dokazování ohledně existence některého z azylových důvodů taxativně vypočtených v § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb.“* K tomu NSS v rozsudku ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 215/2014-35, doplnil, že *„žadatel o mezinárodní ochranu musí ve své žádosti uvést skutečnosti, z nichž dovozuje, že mu svědčí některý z důvodů pro její udělení (rozsudek NSS ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007-63), a musí rovněž unést důkazní břemeno stran důvodů, které se týkají výlučně jeho osoby (rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2009, č. j. 4 Azs 83/2008-69)“*.
35. Dále bylo rozsudkem NSS ze dne 28. 2. 2011, č. j. 8 Azs 1/2011-82, dovozeno, že *„obecně platí, že povinnost správního orgánu zjistit úplně a přesně skutečný stav věci je limitována tvrzeními žadatele o mezinárodní ochranu, jak Nejvyšší správní soud judikoval např. v rozsudcích ze dne 26. 2. 2004, č. j. 5 Azs 50/2003 - 47, a ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003-42. Jinak řečeno, pokud osoba žádá o udělení mezinárodní ochrany, musí před správním orgánem uvést všechny skutečnosti a důvody, pro které tak činí. Nejvyšší správní soud rovněž*

také vyslovil, že ze žádného ustanovení zákona o azylu, ani z jiného právního předpisu, nelze dovodit, že by správní orgán měl povinnost sám domýšlet právně relevantní důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné a posléze k těmto důvodům činit příslušná skutková zjištění. Pokud tedy žalovaný umožnil během správního řízení stěžovateli sdělit všechny okolnosti, které považuje pro udělení azylu za významné, není jeho úkolem předestírat důvody, pro které je mezinárodní ochrana obvykle poskytována (k tomu srov. rozsudky NSS ze dne 26. 8. 2004, č. j. 5 Azs 170/2004-72, ze dne 31. 7. 2008, č. j. 7 Azs 43/2008-47, či ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003-42).“

36. K tomu Ústavní soud nálezem ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 425/16, dovodil, že „*článek 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.) a čl. 36 odst. 2 a čl. 43 Listiny základních práv a svobod vyžadují, aby byl opravný prostředek proti zamítnutí žádosti o azyl účinný, což za určitých okolností vyžaduje připuštění předkládání nových azylových důvodů ve fázi řízení před správním soudem I. stupně. Ustanovení § 75 odst. 1 s. s. nelze vykládat způsobem, že v řízení o mezinárodní ochraně lze před soudem vznášet nové důvody výlučně tehdy, pokud je žadatel o mezinárodní ochranu nemohl uvést již v řízení před správním orgánem bez vlastního zavinění.*“
37. Jelikož žalobci namítali možnou hrozbu pronásledování a nebezpečí špatného zacházení z důvodu příslušnosti k sociální skupině a možného trestního stíhání pro nenastoupení žalobce a) do vojenské služby až v řízení o žalobě proti napadenému rozhodnutí, přičemž o této možnosti, jak uvádějí v žalobě, věděli již předtím, než opustili zemi původu, žalovaný se s jejich důvody nemohl vypořádat. Námitka není důvodná.
38. K výše uvedenému soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012-44, ve kterém uvedl: „*Samotné odmítání branné povinnosti odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu ještě nezakládá, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu.*“
39. K žalobcem navrhovanému předložení předběžné otázky Soudnímu dvoru Evropské Unie, soud odkazuje na usnesení NSS ze dne 22. 11. 2017, č. j. Aprk 24/2017-36, dle něž „*k položení předběžné otázky Soudnímu dvoru Evropské unie není bezpodmínečně povinen krajský soud ve správním soudnictví, proti jehož rozhodnutí je přípustná kasační stížnost, jde-li o výklad smluv, které tvoří primární právo Evropské unie, a aktů Evropské unie. K položení předběžné otázky není takový krajský soud povinen ani tehdy, jde-li o otázku platnosti aktů Evropské unie a krajský soud neshledá opodstatněné důvody neplatnosti aktů Evropské unie uvedené účastníky řízení a ani sám důvody pro jejich neplatnost nespátřuje.*“ Jelikož je proti tomuto rozsudku přípustná kasační stížnost, tzv. procedurální směrnice je aktem Evropské Unie a soud neshledal opodstatněný důvod k předložení předběžné otázky, předběžnou otázku Soudnímu dvoru Evropské Unie nepředložil. Žalobcem uvedený důvod brojící proti nemožnosti uplatnění nových skutečností v řízení před soudem ve věcech mezinárodní ochrany, byl, jak již výše soud uvedl, v judikatuře správních soudů nescetněkrát potvrzen a není důvod pochybovat, že by ve věcech mezinárodní ochrany mělo dojít k prolomení zásady, že těžiště správního řízení má probíhat před správními orgány.
40. K námitce ohledně neaktuálnosti zpráv o bezpečnostní situaci v zemi původu žalobců soud konstatuje, že ze spisu vyplývá, že žalovaný pro posouzení této otázky vycházel ze Zprávy Freedom House o svobodě ve světě 2018 – U., Výroční zprávy Amnesty International 2017/18 – Stav lidských práv ve světě – U., Informace Ministerstva vnitra ČR

ze dne 14. 9. 2018, U. - Situace v zemi, Zprávu Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických ze dne 20. 4. 2018 o dodržování lidských práv v roce 2017 – U.

41. Uvedené informace soud považuje pro posouzení žádosti žalobců za dostatečně aktuální, neboť např. Informace Ministerstva vnitra ČR U. - Situace v zemi, která ve svém obsahu hodnotí bezpečnostní situaci v jednotlivých oblastech celé U., byla vypracována dne 14. 9. 2018, tedy až po zahájení správního řízení, na podkladě mnoha zdrojů. Žalobci uváděnou argumentaci s odkazem na vyjádření ministra zahraničních věcí a odkazy na zprávy z webových serverů soud považuje za účelovou. Zároveň soud doplňuje, že žalobci měli již v řízení před správním orgánem možnost namítat, že informace shromážděné žalovaným nejsou aktuální, což však neučinili. Soud proto považuje odůvodnění za zcela odpovídající § 68 odst. 3 správního řádu. Z tohoto důvodu není námitka důvodná.
42. Další složkou hodnocení otázky odůvodněného strachu z pronásledování je také otázka možnosti využití vnitřní ochrany v zemi původu, tedy možnost vnitřního přesídlení. Námitka, že se žalovaný otázkou možného vnitřního přesídlení žalobců věnoval toliko pouze formálně a nezkoumal možnost vnitřního přesídlení ve vztahu k individuálnímu případu žalobce, není důvodná. K této námitce soud konstatuje, že ze spisu vyplývá, že žalovaný pro posouzení této otázky vycházel z výpovědi žalobce a) a informací, které v řízení shromáždil.
43. Žalovaný se k možnému vnitřnímu přesídlení žalobců věnoval v odůvodnění svého rozhodnutí na stranách 11 a 12. Uvedl, že žalobce a) před vycestováním ze země původu dobrovolně pobýval s rodinou v M., kde měl registrovaný pobyt pouze žalobce b), nikoli avšak žalobce a), jež byl registrován v jiné bezpečnější části U. K tomu doplnil, že žalobce a) má možnost v případě potřeby jménem žalobce b), svého nezletilého syna, jako potenciálně vnitřně přesídlené osoby, využít zákon o zajištění práv a svobod vnitřně přesídlených osob, přičemž žalobcům nic nebrání k trvalému přesídlení v rámci U. do její bezpečnější části. Dále uvedl, že žalobci nejsou členy národnostních menšin, žalobce a) je svéprávný, mladý, zdravý muž v produktivním věku, který sám neuvedl důvod, který by mu bránil v integraci na pracovní trh a zajištění prostředků pro obživu rodiny a bydlení. To, že nemá vlastní bydlení, jej nikterak neodlišuje od dalších spoluobčanů, jež mnohdy při útěku před ozbrojeným konfliktem přišli o veškeré zázemí a osobní věci, což však není případ žalobce a), který sám uvedl, že se na U. může vrátit. Veškeré tyto informace mají dostatečný podklad ve správním spisu a soud konstatuje, že jsou dostatečně individualizované a konkrétní, aby mohl žalovaný posoudit, zda tyto důvody odůvodňují vyhovění žádosti o mezinárodní ochranu. Z tohoto důvodu není námitka žalobců důvodná.
44. Soud na závěr k této otázce konstatuje, že ze správního spisu neplynou žádné okolnosti odůvodňující odůvodněný strach žalobců z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti nebo pro zastávání určitých politických názorů. Soud neshledal důvod pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu.
45. K otázce možnosti udělení humanitárního azylu soud uvádí, že úvahy žalovaného o neudělení tzv. humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu podléhají pouze omezenému soudnímu přezkumu (viz např. rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48). Žalovaný uvedl, že se zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Z výpovědi žadatele v průběhu správního řízení však nevyplynul žádný zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu

podle § 14 zákona o azylu. Úvahu, že žalobce a) je dospělou, plně svéprávnou osobou s úplným socioekonomickým zázemím ve vlasti, která si na živobytí může vydělat vlastní prací a nemá ani žádné zdravotní potíže, považuje soud za racionální, je podepřena obsahem správního spisu a soud se s ní ztotožňuje.

46. K námitce nedostatečného odůvodnění důvodů pro neudělení azylu z humanitárních důvodů dle § 14 zákona o azylu ve vztahu k nezletilému žalobci b) soud přisvědčil názoru žalovaného uvedenému ve vyjádření k žalobě, že vzhledem k věku žalobce b) je zjevné, že je na žalobci a) v určitých aspektech zcela závislý. K tomu soud uvedl, že rodinná, sociální a ekonomická situace jsou v jeho případě odvislé od žalobce a). Jediné v čem žalobce b) ani nemůže být závislý na žalobci a) je jeho zdravotní stav. Z poskytnutých údajů k žádosti o mezinárodní ochranu (konkrétně z listu č. 15 správního spisu) vyplývá, že se žalobce a) ke zdravotnímu stavu obou žalobců vyjádřil tak, že jsou oba zdraví. Zároveň v odůvodnění napadeného rozhodnutí je uvedeno, že žalobce b) je zcela zdravý. Soud konstatuje, že žalovaný z posuzování žalobce b) nikterak nevyločil, byť v části odůvodnění týkající se důvodů pro udělení humanitárního azylu opomněl jeho osobu konkrétně uvést. Toto pochybení však nemělo vliv na zákonnost daného rozhodnutí. Námitka není důvodná.
47. Žalovaný se v rozhodnutí zabýval taktéž otázkou, zda žalobcům hrozí v případě návratu do země původu nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Shrnul, že dosavadní život žalobce a) byl v podstatě bezproblémový, s výjimkou krátkého pobytu v M., kde bydlel 4 měsíce z důvodu, že jeho manželka porodila. Uvedl, že žalobce a) nedostatečně využil ochranné prostředky zemi původu a že žádost o mezinárodní ochranu žalobci využili ke snaze o legalizaci pobytu v ČR. Žalovaný se dále zabýval možným postihem či diskriminací v případě návratu žalobců jako neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu do vlasti. Po zhodnocení výpovědi žalobce a), jeho motivu k opuštění vlasti a informací, které shromáždil, žalovaný dospěl k názoru, že v případě návratu do vlasti žalobcům nehrozí přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy. Soud shledává, že žalovaný pro posouzení hrozby mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, vycházel z dostatečného množství relevantních informací, jež jsou podepřeny obsahem správního spisu, a soud se s ním ztotožňuje.
48. Žalovaný se dále zabýval otázkou, zda v případě návratu do vlasti hrozí žalobcům vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitrostátního konfliktu. Z informací, které žalovaný shromáždil, je patrné, že probíhající konflikt na východě U. s jednotkami D. a L. lidové republiky lze považovat za vnitřní ozbrojený konflikt, a že zhoršená bezpečnostní situace panuje pouze v D. a L. oblasti, zejména u tzv. linie dotyku. Žalovaný se zároveň neopomenul vyjádřit k otázce možného vnitřního přesídlení ve vztahu k zajištění obživy a bydlení pro rodinu žalobců, s ohledem na to, zda probíhající konflikt fakticky nebrání bezpečnému vnitřnímu přesídlení.
49. Soud se ztotožňuje se žalovaným, že žalobci neuvedli žádný objektivní důvod, pro který by nemohla jejich rodina po návratu do vlasti žít na jiném bezpečnějším místě mimo D. a L. oblast, jeho úvahy se opírají o skutkový stav, který má dostatečnou oporu ve správním spisu. Otázce vnitřního přesídlení se soud již věnoval v bodech 42–44 tohoto rozsudku. Námitka není důvodná.
50. Žalovaný se dostatečným způsobem vypořádal s argumentací žalobce a), že má v ČR rodinné vazby, konkrétně manželku, která má povolení k dlouhodobému pobytu za

účelem zaměstnání, a rodiče se sestrou, jež zde žijí na základě povolení k trvalému pobytu. Uvedl, že by případné nucené vycestování nepředstavovalo rozpor s mezinárodními závazky České republiky, zejména čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť žalobci mají možnost legalizovat si pobyt v ČR podle zákona o pobytu cizinců, případně možnost sdílet rodinný a soukromý život v bezpečnější části U.

51. Soud se ztotožňuje s názorem NSS z rozsudku ze dne 21. 5. 2010, č. j. 6 Azs 5/2010-57, na který žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí odkazoval, dle něhož *„důvody pro udělení mezinárodní ochrany jsou dány zákonem o azylu a z něj je zřejmé, že mezinárodní ochrana se uděluje ze zcela jiných závažných důvodů, především z důvodů pronásledování či hrozby vážné újmy v zemi původu žadatele. Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že tím, že stěžovateli nebyla udělena doplňková ochrana, nebylo porušeno jeho právo na respektování soukromého a rodinného života, neboť stěžovateli nic nebrání v tom, aby toto své právo realizoval ve své vlasti. V případě, že stěžovatel hodlá realizovat své právo na rodinný život na území České republiky, nezabývá jej to povinností dodržovat pravidla stanovená pro pobyt cizinců v České republice, přičemž i v případě, že nejsou naplněny podmínky pro udělení azylu, zákon o pobytu cizinců poskytuje možnosti legalizace pobytu na území České republiky.“* Soud k tomu doplňuje, že pokud žalobci nic nebrání v tom, aby k legalizaci pobytu využil zákonných prostředků dle zákona o pobytu cizinců, nejsou rodinné vazby cizince v ČR důvodem pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 zákona o azylu (srov. obdobně např. usnesení NSS ze dne 21. 4. 2010, č. j. 9 Azs 3/2010-62). Soud shrnuje, že neshledal důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 zákona o azylu.
52. Soud dále konstatuje, že ze správního spisu neplyne, že by byla v ČR udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobců, tudíž neexistuje důvod pro udělení doplňkové ochrany žalobcům dle § 14b odst. 1 zákona o azylu za účelem sloučení rodiny.
53. Soud rovněž nepřisvědčil námitce žalobců, že se žalovaný nedostatečně zabýval žalobci akcentovanou nutností vynaložit vysoké částky za vyřízení pobytového titulu v ČR. Žalovaný v rozhodnutí uvedl, že nemá pochybnosti o tom, že žalobci požádali o poskytnutí mezinárodní ochrany z důvodu legalizace pobytu na území ČR, přičemž se ani nepokusili legalizovat pobyt podle zákona o pobytu cizinců. Dle žalobců proto, že by musel každý z nich zaplatit 1 500 EUR. Žalovaný v rozhodnutí dále konstatoval, že za podání žádosti o vyřízení takového titulu je v některých případech nutné uhradit správní poplatek pohybující se v rozmezí několika set korun českých. Zároveň uvedl, že manželka žalobce a), která v ČR na základě zákona o pobytu cizinců již několik let pobývá, se v žádosti o víza o „nepřiměřeně“ vysokém poplatku nezmínila. Žalobce a) nikdy neuvedl, že by finančně strádali, k obživě jim sloužily našetřené finanční prostředky jeho manželky a zároveň jim byla poskytnuta pomoc od jeho a manželčiných rodičů. Soud k tomu uvádí, že obecně není povinností správního orgánu v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjišťovat výši finančních prostředků, kterými žadatelé disponují, neboť se nejedná o azylově významné důvody. V konkrétním odůvodněném případě, jenž by směřoval k tomu, že by se mohlo jednat o případ hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu, by měl správní orgán finanční situaci zjišťovat. V této věci se však o takový případ nejednalo. Námitka není důvodná.
54. Žalobci taktéž namítali, že jim žalovaný nedal možnost vysvětlit rozpory ohledně násilí ze strany policistů v žádostech o mezinárodní ochranu manželky žalobce a) a žalobců, přičemž pro svůj závěr o nezákonnosti takového postupu odkázali na rozsudek NSS ze dne 6. 2. 2008, č. j. 1 Azs 18/2007-55. NSS v tomto rozsudku uvedl, že *„jestliže se liší dvě*

výpovědi popisující stejný skutkový děj, nelze jen z toho usoudit, že se obě nezakládají na pravdě. Stejně tak je totiž možné, že jeden z žadatelů vypovídal pravdivě a druhý nikoliv, nebo že si jeden z nich či oba přesně nepamatují, jak dané události proběhly. Stěžovatel však nepodnikl žádné kroky k tomu, aby předmětné rozpory ve výpovědích odstranil: předně stěžovatel neinformoval žalobce o existenci těchto rozporů a neumožnil mu se k nim vyjádřit; v protokolu o pohovoru není o takovém rozporu ani zmínka. Současně zmíněný protokol obsahuje seznam podkladů, z nichž stěžovatel při posuzování žalobcovy žádosti vycházel; mezi těmito podklady však není zmíněn protokol o pohovoru s jeho kamarádem. Žalobce tedy neměl ani teoretickou šanci se o takových rozporech dozvědět a vysvětlit je. Stěžovatel rovněž zcela rezignoval na možnost porovnat výpovědi s informacemi o zemi původu, tedy zda události popisované žalobcem, bylo možné v daném období v jeho zemi původu očekávat, zda byly pravděpodobné.“ Podstatou této věci bylo, že správní orgán nepodnikl žádné kroky k odstranění rozporů ve stejném skutkovém ději v žádostech, o rozporech neinformoval a neumožnil se k nim vyjádřit. Zároveň druhá žádost nebyla zařazena mezi podklady pro rozhodnutí ve věci a výpovědi nebyly porovnány s informacemi o zemi původu.

55. V posuzované věci však žalovaný zařadil protokol o pohovoru a poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu manželky žalobce a) do správního spisu, byl zařazen mezi podklady pro rozhodnutí a umožnil žalobcům se s nimi seznámit. Zároveň se žalovaný nespokojil pouze s konstatováním, že informace ohledně násilí ze strany policistů jsou nevěrohodné pouze z důvodu rozporů v žádostech, nicméně je uvedl pro podpoření svého závěru o tom, že se žalobce a) snažil vykreslit svoji situaci jako bezvýchodnou za účelem posílení azylového příběhu. Pro vyhodnocení, zda je žalobce a) pronásledován ve smyslu zákona o azylu žalovaný zhodnotil, že žil prakticky celý život v obci H., kde žádné problémy neměl, mezi lety 2015 a 2017 v ČR. Jím tvrzené problémy s policií se soustředily pouze na období mezi 23. 12. 2017 a 29. 4. 2018, když žil v M., přičemž se s jejich řešením měl obrátit na místní státní orgány, avšak dle žalovaného tak učinil zcela nedostatečně.
56. Žalovaný přitom žalobce a) vyzval, aby mu doložil dokumenty potvrzující, že podal proti policistům trestní oznámení, zůstalo však bez jejich doložení. Žalovaný k tomu i uvedl, že pokud byl žalobce a) nespokojený s postupem policie mohl proti jejímu postupu podat stížnost u prokuratury, čehož však, stejně jako jeho manželka, taktéž nevyužil. Na základě výše uvedeného, soud dospěl k závěru, že žalovaný svůj závěr odůvodnil dostatečným způsobem a vada, kterou namítají žalobci, neměla vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Námitka není důvodná.
57. Z výše uvedeného plyne, že žalovaný v řízení postupoval v souladu se zákonem, své rozhodnutí odůvodnil dostatečným způsobem, a skutkový stav, o nějž se v rozhodnutí opírá, má dostatečnou oporu ve správním spisu. Soud na základě uvedených skutečností výrokem pod bodem I. podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.
58. O náhradě nákladů řízení soud výrokem II. rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobci ve věci úspěch neměli (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemají právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť se jí při ústním jednání vzdal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 12. září 2019

Olga Stránská, v. r.
soudkyně